

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 54689/12
Јованка СТОКИЋ
против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању Већа 12. фебруара 2013. године у саставу:

Paulo Pinto de Albuquerque, *председник*,
Dragoljub Popović,
Helen Keller, *судије*,
и Françoise Elens-Passos, *заменик секретара одељења*,
У вези са представком која је поднета 24. јула 2012. године
после већања изриче следећу одлуку:

ЧИЊЕНИЦЕ

Подноситељка представке, гђа Јованка Стокић, је држављанка Србије, рођена 1955. године и живи у селу Кушиљево. Пред Судом ју је заступала гђа Р. Дугошија, адвокат из Жабара.

Чињенице предмета, како их је изнела подносиатељка представке, могу се сумирати на следећи начин.

Подноситељка представке је 10. марта 2006. године покренула парнични поступак против свог послодавца тражећи исплату дугованих плата и односних доприноса.

Општински суд у Жабарима је 21. јануара 2008. године, у међупресуди, утврдио право подносиатељке представке на минималну зараду за период од 1. јануара 2003. године до 23. децембра 2004. године. Окружни суд је 19. априла 2008. године, потврдио међупресуди по жалби.

У наставку поступка, делимичном пресудом од 25. августа 2008. године, Општински суд је пресудио у корист подносиатељке представке и наложио њеном послодавцу да јој исплати одређене износе минималне зараде за наведени период. Окружни суд је 28. јануара 2009. године потврдио делимичну пресуду.

Општински суд је 2. септембра 2009. године делимично пресудио у корист подносиатељке представке у вези са преосталим делом њеног захтева и наложио послодавцу да јој исплати радне доприносе за одређени период, као и трошкове поступка. Неутврђеног дана после тога, Окружни суд је укинуо пресуду Општинског суда од 2. септембра 2009. године и вратио предмет на поновно разматрање.

Изгледа да је поступак пред Општинским судом још у току.

Уставни суд је 1. марта 2012. године утврдио повреду права подносиоце представке на суђење у разумном року, досудио јој износ од 500 евра (пет стотина евра) на име нематеријалне штете и наложио Општинском суду да убрза поступак.

ПРИТУЖБЕ

Ослањајући се на члан 6. Конвенције и члан 3. Протокола број 7, подносиоца представке се, у суштини, жалила да је износ накнаде за нематеријалну штету коју је досудио Уставни суд недовољан да би је лишио статуса жртве повреде права на суђење у разумном року.

ПРАВО

Суд подсећа да статус „жртве“ подносиоца представке зависи од чињенице да ли су домаће власти признале, било изричито или прећутно, наводну повреду Конвенције и, ако је неопходно, пружили одговарајућу накнаду с тим у вези (види *Cocchiarella против Италије* [ВВ], број 64886/01, став 71., ЕЦХР 2006-V; и *Cataldo против Италије* (одлука), број 45656/99, 3. јун 2004. године). С тим у вези, Суд примећује да је Уставни суд јасно утврдио повреду права подносиоце представке на суђење у разумном року чиме је, на делотворан начин, испуњен први услов утврђен праксом Суда. Статус жртве подносиоца представке затим зависи од тога да ли је досуђена накнада адекватна и довољна у вези са правичним задовољењем како је предвиђено чланом 41. Конвенције (види *Dubjakova против Словачке* (одлука), број 67299/01, 19. октобар 2004 . године).

С тим у вези, Суд подсећа да се у случајевима због дужине поступка једна од карактеристика довољне накнаде која може отклонити статус жртве тужиоца односи на досуђени износ. Тај износ зависи, посебно, од карактеристика и делотворности правног средства. Стога су, државе које су, као Србија, усвојиле правно средство осмишљено и да убрза поступак и да омогући накнаду, слободне да досуђују износе који – иако нижи од оних које Суд досуђује – нису неразумни (види *Cocchiarella против Италије*, цитиран у горњем тексту, ст. 96, 97; и *Видаковић против Србије* (одлука), 16231/07, став 29., 24. мај 2011. године).

У предметном случају, Уставни суд је, поред наведеног утврђивања повреде, наложио надлежним судовима да окончају спорни поступак

што је пре могуће, и даље прогласио да подносиатеља представке има право на накнаду нематеријалне штете у износу од 500 евра.

Примећује се да је овај Суд већ утврдио, у предмету сличном овом, да износ од 500 евра није неразуман с обзиром на дужину поступка, вредност накнаде досуђене у светлу животног стандарда у Републици Србији, и чињеницу да се према домаћем систему накнада углавном досуђује и исплаћује брже него што би био случај када би о овом питању Суд одлучивао према члану 41. Конвенције (види, *Видаковић против Србије*, цитиран у горњем тексту, став 32.). У светлу материјала у спису и с обзиром на посебне околности предмета – спорни поступак је трајао скоро шест година у време када је Уставни суд донео одлуку, за време када су домаћи судови разматрали захтеве подносиатеља представке у две инстанце и донели шест пресуда у меритуму – Суд сматра да се сума досуђена подносиатељки представке може сматрати довољном и, према томе, одговарајућом накнадом за претрпљену повреду.

Суд је стога мишљења да подносиатеља представке више не може да тврди да је „жртва“ у смислу значења члана 34. Конвенције наводне повреде њеног права на суђење у разумном року. Произлази да је притужба у том смислу очигледно неоснована и да се мора одбацити у складу са чланом 35. ст. 3 и 4. Конвенције.

Из тих разлога, Суд једногласно

Проглашава представку недопуштеном.

Françoise Elens-Passos
Заменик секретара одељења

Paulo Pinto de Albuquerque
Председник